

Magyarország Alkotmánybírósága
Budapest
Donáti u.35-45.
1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/727-2/2015</u>	
Érkezett: <u>2015 APR 21.</u>	
Példány: <u>3</u>	Kezelőiroda:
Melléklet: <u>db</u>	<u>H</u>

Tisztelt Alkotmánybíróság!

–indítványozó– képviseletében
– egyéni ügyvéd – ügyvédi meghatalmazás 1. szám alatt
csatolva - az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27.§ a) és b) pontja alapján a
csődbűncselekmény miatt indult büntetőügyben a **Kúria Bfv. I. 693/ 2014/6. számú
végzésével** szemben a **Nyíregyházi Törvényszék 1.Bf.901/2012/5. számú jogerős ítéletére** és
a **Nyíregyházi Városi Bíróság 43.B.697/2012/30. számú ítéletére** kiterjedően törvényes
határidőn belül az alábbi

a l k o t m á n y j o g i p a n a s s z a l

az Atv. 27 § alapján és kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg az Atv.
43 § (1) bek. alapján a **Kúria Bfv.I. 693/ 2014/6. számú végzésének** alaptörvény-
ellenességét és azt semmisítse meg a **Nyíregyházi Törvényszék 1.Bf.901/2012/5. számú
jogerős ítéletére** és a **Nyíregyházi Városi Bíróság 43.B.697/2012/30. számú ítéletére**
kiterjedően mivel sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (3) bekezdését és a XV. cikk
(1) bekezdését.

terheltet az első fokon eljáró Nyíregyházi Városi Bíróság **csődbűncselekmény
büntetében (1978. évi IV. tv. 290 § (3) bek, (1) bek. a./ fordulata) bűnösnek mondta ki és
ezért 1 év 10 hónap végrehatásában 5 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.**
Ezen felül 80. 008. 120 Ft. erejéig vagyonekobjazást rendelt el vele szemben. A Nyíregyházi
Törvényszék **1.Bf.901/2012/5. számú jogerős ítéletében a 43. B. 697/2012/30. számú ítéletet**
megváltoztatta.

**A csődbűncselekmény büntettét Btk. 290 § (3) bek, (1) bek. d./ pontja szerint minősítette. A
vádolt büntetését 1 év 2 hónap börtönbüntetésre enyhítette, melynek végrehajtásának
próbaidejét 3 évre leszállította. A terhelttel szemben elrendelt vagyonekobjazás intézkedés
alkalmazását mellőzte.**

Előadom, hogy 2004-ig, több nyíregyházi Kft ügyvezetője volt védencem, közülük
foglalkoztatást és termelést tekintve legjelentősebb a volt, melynek
felszámolása 2004. január 21. napján kezdődött. A felszámolás alá került cég vagyona
meghaladta a 600 millió Ft-t, a követelések teljes összege kevéssel lépte túl a 300 millió Ft-t,
az egyszerűsített felszámolás befejezése 2009. december 2. napján került közzé tételre. A
felszámolás befejeztével a „B” kategóriás hitelezői igények csak részben térültek meg.

Jelen büntetőüggyel kapcsolatosan szeretném hangsúlyozni, hogy védencem ügyvezetői
megbízását minden cég vonatkozásában teljes felelősséggel gyakorolta. Ezt támasztja alá az a
tény is, hogy saját és volt családja lakhatását biztosító Nyíregyháza belterület
ingatlant is felmerte ajánlani a hiteltartozásainak biztosítékeként, az adós kft
másik három tulajdonosával együtt. A biztosítékként felajánlott családi házakra 20 millió

forint erejéig keretbiztosítéki jelzálogjogot jegyeztek be a [REDACTED] javára.

A családi házakra bejegyzett keretbiztosítéki jelzálogot a felszámolás során az [REDACTED]-re engedményezte a [REDACTED] 2004 augusztusában, amit ténylegesen a [REDACTED] és a [REDACTED] szerezt meg. **A megszerzett jelzálogjogot fenyegetésre, zsarolásra, kényszerítésre használták fel [REDACTED] szemben,** aki a [REDACTED] ügyvezetője is volt.

A [REDACTED] és a [REDACTED] vezetői a fent megnevezett Kft-k normális működését ellehetetlenítették, a [REDACTED] vagyonát a piaci érték töredékéért szerezték meg, a [REDACTED] és a [REDACTED] vonatkozásában pedig törvénytelenül engedményezési szerződéseket kényszerítettek ki.

Indítványozó 2010 nyarán minden részletre kiterjedő, okirati bizonyítékokkal alátámasztott feljelentést tett az általa is vezetett cégek vonatkozásában a Szabolcs-Szatmár- Bereg Megyei Főügyészségen több bűncselekmény (pénzmosás, hűtlenkezelés, zsarolás, kényszerítés, stb.) gyanúja miatt.

A hitelezői veszteségek csökkentése érdekében tett feljelentést követően a Szabolcs- Szatmár- Bereg Megyei Rendőr-főkapitányság Gazdaságvédelmi Osztálya 15000/212/2010/bü. ügyszámon nyomozást folytatott, melyet bűncselekmény hiányában egy év múlva megszüntetett.

2012. április 04. napján kelt B.5052/2010/18-III. számú határozatával a Nyíregyházi Városi Ügyészség kizárólag, a büntető feljelentést tevő indítványozóval szemben emel vádat csődbűncselekmény miatt a [REDACTED] működésével kapcsolatban, az **együttes jegyzéssel** szereplő ügyvezetőtárs mentesült a felelősségre vonás alól.

A megállapított tényállás lényege szerint, a [REDACTED] 2007 őszén a [REDACTED] vel szembeni elismert követelését engedményezte az [REDACTED]-re 59.400.000, Ft összegben. Az [REDACTED] az [REDACTED] megbízása alapján ezt az összeget átutalta 2007. október 9-én az adózó bankszámlájára. A [REDACTED] pénztárosa [REDACTED] készpénzben felvette és elhelyezte a társaság székhelyén lévő trezorban.

A másodfokú bíróság módosított tényállása szerint „*a vádlott az 59.400.000 forinttal a társaság céljaival össze nem függő módon, az ésszerű gazdálkodás követelményeivel ellentétesen rendelkezett, de kétséget kizáróan nem bizonyított, hogy ezen összeg az ő személyéhez került és azzal ő gazdagodott.*” (jogerős ítélet 4. oldal 7. bekezdés)

A jogerős ítélet indoklása szerint (7. oldal), „*A pénzzel a vádlott rendelkezett, a társaság céljaival össze nem függő módon úgy, hogy arról a valós jogcímet igazoló elismervényt nem készített, így lényegében az átadott összeg további sorsával, végső soron a rendeltetésével nem volt tisztában.*”

Az eljáró bíróságok nem fogadták el a vádlott azon irányú védekezését, hogy az 59.400.000 forint még a pénzügyintézetben [REDACTED] részére átadásra került, [REDACTED] által. Az átadás tényéről a pénzáradó átvételi elismervényt készített és a [REDACTED] páncélszekrényében elhelyezte azt (2012.12.04. napi tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal), melyet

a vádlott kijelölt védője által kezdeményezett házkutatáson nem találtak meg a nyomozóhatóságok.

A Nyíregyházi Városi Bíróság 43.B.697/2012. számú büntető ügy első tárgyalási napját 2012. december 4. napjára tűzte ki, melyen lényegében kontrollálta a vádat, a vádlott bizonyítási indítványát érdemi indoklás nélkül elutasította. Az első tárgyalási napon két megidézett tanú nem jelent meg, őket 2012. december 12. napján hallgatta meg az első fokon eljáró bíróság és ezt követően kihirdette az ítéletet.

Az Indítványozó az eljárások során mindvégig hangsúlyozta, hogy az engedményezési szerződések a bizonylatok aláírása során nem szabad akaratából cselekedett. (2012. 12. 12.-i tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldal)

Az Indítványozó eljárási szabálysértésekre való hivatkozással a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja alapján **felülvizsgálati kérelemmel élt a T. Kúria felé** és indítványozta a megtámadott határozatok hatályon kívül helyezését és kérte az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. A Kúria Bfv.I. 693/ 2014/6. számú végzésével a támadott ítéleteket hatályában fenntartotta. Indoklása szerint: „*a felülvizsgálatra okot adó eljárási szabálysértések törvényi köre nem bővíthető, a felsorolt törvényi okok között nem szereplő körülményekre hivatkozással az ítélet hatályon kívül helyezésére sincs mód.*” Továbbá, a felülvizsgálati indítvány nyomozati iratismertetés elmaradására és az előzetes mentesítés kérdésében való döntés mellőzésére való hivatkozását törvényben kizártnak tartotta.

A terheltet megillető jogok egyik legfontosabbika a védelemhez való jog, melynek során terhelt védelmének ellátása személyesen vagy más személy, a védő által történik.

██████████ ítéletáblai bíró idevágó tanulmányában kifejti: „A védelem jogának egyik legfontosabb alappillére a védő eljárása a büntetőeljárásban a terhelt érdekében. Az alaki védelem tartalma kettős, melynek egyik része a terhelt személyes védekezése, másik fontos eleme pedig a terhelt által választott vagy részére kirendelt védő közreműködése...”

A védő az angol büntetőeljárásban 1836-tól, USA-ban 1791-ben válik az ügyész mellett a tárgyalótermek főszereplőjévé. A kontinentális Európában a mai értelemben vett védő megjelenése a XIX. század második feléhez köthető. Azonban a tisztességes eljárás biztosításának egyik meghatározó szerepét a második világháború utáni időszak emberi jogi dokumentumaiban nyerte el.

Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya 14. cikk 3.b és d. pontja deklarálja és fejt ki a terheltnek a védelemhez való jogát:

b) megfelelő idővel és lehetőséggel rendelkezék védelme előkészítésére és az általa választott védővel való érintkezésre;

d) a tárgyaláson személyesen jelen lehessen, személyesen vagy az általa választott védő útján védekezhessék; amennyiben védője nincsen, tájékoztassák a védő választására vonatkozó jogáról; és minden olyan esetben, ha az igazság érdekei ezt megkövetelik, hivatalból védőt rendeljenek ki számára, éspedig ingyenesen, amennyiben nem rendelkezik a védő díjazásához szükséges anyagi eszközökkel;

Az *Emberi Jogok Európai Egyezménye* 6. cikkében, mint tisztességes tárgyaláshoz való jog egyik elemeként hangsúlyozza ki a terhelt védelemhez való jogát:

3. Minden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van - legalább - arra, hogy

a) a legrövidebb időn belül tájékoztassák olyan nyelven, amelyet megért, és a legrészletesebb módon az ellene felhozott vád természetéről és indokairól;

b) rendelkezék a védekezésének előkészítéséhez szükséges idővel és eszközökkel;

c) személyesen, vagy az általa választott védő segítségével védekezhessék, és ha nem állnak rendelkezésre eszközök védő díjazására, amennyiben az igazságszolgáltatás érdekei ezt követelik meg, hivatalból és ingyenesen rendeljenek ki számára ügyvédet;

d) kérdéseket intézzen vagy intéztessen a vád tanúihoz és kiegészíthesse, a mentő tanúk megidézését és kihallgatását ugyanolyan feltételek mellett, mint ahogy a vád tanúit megidézik, illetve kihallgatják;

e) ingyenes tolmács álljon rendelkezésre, ha nem érti vagy nem beszéli a tárgyaláson használt nyelvet.

A magyar büntetőeljárásban az ügyvédi kamaráknak 1874. évi XXXIV. évi törvénnyel történő létrehozása teremtette meg a bírósági eljárásban való részvétel alapját.

De csak az 1973. I. tv. rögzítette először a védelemhez való jog keretében, hogy a terhelt érdekében az eljárás bármely szakaszában védő járhat el.

Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikkelye így fogalmaz:

1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, *független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*

(3) *A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez.*

Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt **törvény előtti egyenlőség elve.**

Az ügyvédség alapjogvédelmi funkcióját az Alkotmánybíróság a 428/B/1998.AB. számú határozatában a következőképpen határozza meg:

„A jogi képviselő és a büntető védelem ellátása folytán az ügyvéd hivatása minden egyéb hivatástól eltér abban a tekintetben, hogy az Alkotmány XII. Fejezetében felsorolt valamennyi alkotmányos joggal - azok érvényesítésének garanciális jelentőségű eszközeként - szoros kapcsolatban áll, a védelemhez való joggal pedig közvetlenül az Alkotmány 57. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezés fűzi össze.”

A Be. is kiemeli a védelemhez való jogot!

5. § (1) *A terheltet megilleti a védelem joga.*

(3) A terhelt személyesen védekezhet, és a védelmét az eljárás bármely szakaszában védő is elláthatja. A bíróság, az ügyész és a nyomozó hatóság biztosítja, hogy az, akivel szemben a büntetőeljárást folytatják, az e törvényben meghatározott módon védekezhessék.

(4) A védő eljárása az e törvényben meghatározott esetekben kötelező.

Be. 44. § (1) Védőként meghatalmazás vagy kirendelés alapján ügyvéd, illetőleg külön törvényben foglalt feltételek esetén európai közösségi jogász járhat el.

(4) *bek szerint Több terhelt érdekében ugyanaz a védő akkor járhat el, ha a terheltek érdekei nem ellentétesek.* A következő szakasz ezt a kizáró okok közé emeli.

45. § (1) Nem lehet védő *c) aki a terhelt érdekével ellentétes magatartást tanúsított, vagy akinek az érdeke a terheltével ellentétes*

A fenn említett tanulmány szerzője e két szakaszra fókuszálva az érdekellentétben megnyilvánuló védői kizárási okot a büntetőeljárásban választja címéül és ennek eljárásjogi vetületét elemzi.

A terhelt érdekével ellentétes magatartást tanúsított kizárási ok a védő részéről egy olyan a múltban lezajlott magatartást feltételez, ami a terhelt eljárási helyzetére, védekezésére, ezáltal a védelem jogára negatív módon hat ki, a terhelt helyzetét ronthatja, megnehezíti.

A bíróságnak-szintén idézet a tanulmányból-„elsődlegesen a vádlottnak az eljárásban tett korábbi nyomozási, tárgyalási vallomásait és ezeken keresztül a védekezés fő irányait, tartalmát behatóan kell vizsgálni annak helyes megállapításához.

A táblabíró Úr véleményével egyetértve a terhelt érdeke rendszerint akkor ellentétes, ha az egyik terhelt terhelő vallomást tesz a másikra, aki tagadja a bűncselekmény elkövetését.

Jelen esetben a bűncselekmény tárgyi súlyánál fogva a törvény erejénél fogva kötelező volt a védő jelenléte ezért a nyomozóhatóság a 63015/945/2010.bü számú büntetőügyben [REDACTED] rendelte ki, *aki részt is vett egyes nyomozati cselekményeknél a terhelt képviselőjében, például a 2011. június 20-án tartott gyanúsítottii folytatólagos kihallgatáson is ,ahol a terhelt részletes vallomást tett..*

A nyomozás befejezte előtt megszűnt védencem vonatkozásában a kirendelése. *Azonban [REDACTED] ellen is folyt büntetőeljárás ugyanezen cselekményből kifolyólag, kinek érdekei védencemmel ellentétesek voltak.* A NAV Észak-Alföldi Regionális Bűnügyi Igazgatósága 1 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségével gyanúsította. A Nyíregyházi Városi Ügyészség B. 5052/2010/18-I számú határozatával a nyomozást megszüntette vele szemben. A védelmét szintén [REDACTED] látta el.

[REDACTED] ügyfelem ellen indított büntetőeljárásban védencemre terhelő vallomást tett, mi több az elsőfokú bíróság határozatát többek között az ő vallomására is alapította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indoklása szerint [REDACTED] mind a nyomozás, mind a tárgyalás során egyezően adta elő, hogy a vádlott utasítására ment el a [REDACTED] takarékszövetkezetbe 2007. október 9. napján-ahova a cégnél dolgozó [REDACTED] vitte el- ott felvette a céges bankszámláról az 59.400. 000 Ft-t, melyet elhelyezett az akkor már [REDACTED] szám alatti irodában lévő pánccsaszekrény alsó fiókjában-melyhez a vádlott is rendelkezett kulccsal. Elmondta, hogy ezt követően nem látta, hogy ki és mikor vette ki a pénzt onnan, azonban ő készítette el a vádlott utasítására a C.498502. számú, 2008. január 24-i keltezéssel kiállított pénztárbizonylatot, mely azt tanúsította, hogy az 59. 4000. 000. Ft-t hitelszerződés alapján a [REDACTED] kölcsönadta az [REDACTED] és [REDACTED] nek. Elmondta, hogy ő készítette el továbbá szintén a vádlott utasítására a BD.352810.számú, 2008. január 24-én kelt kiadási pénztárbizonylatot, mely szerint téves utalás címén az 59. 400. 000. Ft-t 2008. január 24-én visszafizetésre került az [REDACTED] részére.

Elmondta, hogy a cég ügyvezetését ténylegesen a vádlott látta el, és nem ő adta át a tényállásbeli 59. 400.000 Ft-t sem saját magától, sem a vádlott utasítására [REDACTED]

[REDACTED] védelmét is [REDACTED] látta el, aki ellen NAV Észak-Alföldi Regionális Bünyügyi Igazgatóság 945/2010.bü szám alatt folytatott büntetőeljárást . A Nyíregyházi Városi Ügyészség B. 5052/2010/18-II. számú határozatával megszüntette a nyomozást 1 rendbeli Btk. 290 § (2) bek- be ütköző és az (1) bekezdés b. és c. pontja szerint büntetendő hitelezők kielégítésének megghiúsításával elkövetett csödbűncselekmény büntette miatt indult nyomozást a Be. 190 § (1) bekezdés c./ pont II. fordulata alapján, mivel a nyomozás adatai alapján nem állapítható meg, hogy a bűncselekményt a gyanúsított is elkövette,

Továbbá 1 rendbeli a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és (3) bekezdés szerint minősülő adóbevétele jelentős mértékben csökkenő adócsalás büntette és 1 rendbeli a Btk. 276 §-ba ütköző magánokirat-hamisítás vétsége miatt indult nyomozást a Be. 190 § (1) bekezdés c./ pont II. fordulata alapján, mivel a nyomozás adatai alapján nem állapítható meg, hogy a bűncselekményt a gyanúsított követte el.

Az ő esetében mivel védencemmel közös cégben voltak együttes képviselettel felruházva, mint ügyvezetők, különösen fennáll a fenn hivatkozott érdekellentét, miszerint az egyik vádlott terhelő vallomást tesz a másikra, aki tagadja a bűncselekmény elkövetését.

Az elsőfokú bíróság ítéletét [REDACTED] tanúvallomására is alapozta, aki az indoklás szerint mind a nyomozás, mind a tárgyaláson egyezően adta elő, hogy valójában a cég pénzügyeinek intézésében , a konkrét szerződéskötésben nem vett részt, a cég tényleges ügyvezetését a vádlott végezte és a vádlott kérésére írt alá bizonyos szerződéseket, pénztárbizonylatokat, azonban gyakorlatilag a cég pénzügyeibe nem volt belátása. Elmondta, hogy az engedményezési szerződést aláírta, de ezzel kapcsolatos tárgyalásokat nem ő, hanem a vádlott folytatta le az [REDACTED] képviselőjével.

A 2012. december 4-én tartott tárgyaláson előadta, hogy ő csak a munkaterületeken dolgozott, építésvezetői feladatokat látott el. A társaság nevében ő szerződéseket nem kötött, pénzügyi tevékenységet nem végzett.

Az ellene indult büntetőeljárás során gyanúsítottként cél az volt, hogy a felelősséget másik ügyvezetőre terhelje. Ezért érthetetlen, hogy ilyen érdekellentétben álló terheltek védelmét ugyanaz a védő látta el a nyomozás során.

A közöttük feszülő ellentétre jó példa, hogy a tárgyaláson azt vallotta, (43.B.697/2012/30.számú ítélet 9. oldal 1.bekezdés), hogy a 2007. októberében kelt engedményezési szerződést valóban aláírta- állította- de már nem emlékezett rá. Illetve határozottan állította, hogy nem beszélt meg az [REDAKT] vel semmit, így azt sem, hogy mennyi lesz a vételár.

A két perbeli szereplő közötti konfliktus [REDAKT] azon tárgyalásbeli nyilatkozatában csúcsosodik ki, miszerint azért nem írt alá minden okiratot, mert a vádlott (védencem) nem engedte, hogy belásson a cég pénzügyeibe.(védencem vallomása homlokegyenest más volt).

Erről tanúskodik például kirendelt védője, [REDAKT] jelenlétében tett gyanúsított kihallgatásról készült jegyzőkönyv (2011. június 20.), melyben a nyomozó kérdésére [REDAKT] kapcsolatban elmondta: „*Velem azonos jogokkal, és lehetőségekkel rendelkezett, semmilyen nem volt korlátozva, ill. együttes aláírásunkkal volt hiteles minden szerződés, illetve minden dokumentum.*”

Védencemnek a védelemhez való jogának, ha nem is ilyen jelentős mértékű sérülését, de jelentős korlátozását valósította meg a nyomozóhatóság, mikor nem tájékoztatta az iratismertetés időpontjáról.

Az iratismertetésről így rendelkezik a Be:

193. § (1) A nyomozás elvégzése után az ügyész vagy - ha az ügyész másképp nem rendelkezik - a nyomozó hatóság a gyanúsítottnak és a védőnek az erre kijelölt helyiségben átadja a nyomozás összefűzött iratait. Lehetővé kell tenni, hogy a gyanúsított és a védő az esetleges vádemelés alapjául szolgáló összes iratot - kivéve a zártan kezelt iratokat - megismerhesse.

(2) Az iratok megtekintésének határnapjáról a gyanúsítottat és a védőt értesíteni kell, a fogva levő gyanúsítottat a hatánapra - kérésére - elő kell állítani. A gyanúsított és a védő a nyomozás kiegészítését indítványozhatja, egyéb indítványokat és észrevételeket tehet, az iratokról másolatot kérhet. A gyanúsítottat erre a jogára figyelmeztetni kell.

Az indítványozó álláspontja szerint a tisztességes eljárásnak, a fegyverek egyenlőségének egyik feltétele, hogy az ügyben releváns adatokat a vád, illetve a terhelt és a védő ugyanolyan

teljességben és mélységben ismerhessék meg. Az iratismertetés elmaradása elzárta a terheltet attól, hogy észrevételeket, bizonyítási indítványt tehessen az iratok megismerése révén. **A nyomozó szerv mulasztása pedig jogilag nem orvosolható, nincs törvényi kontrollja a jogsértésnek.** Az indítványozó is hiába jelezte alapvető jogainak sérülését a Központi Nyomozó Főügyészségnek, még csak annyit sem sikerült elérnie az első fokon eljáró bíróság előtt, hogy bizonyítási indítványát indoklás nélkül ne utasítsák el vagy legalább a bírósági szakaszban kapott volna lehetőséget állításának igazolására.

Az a tény pedig, hogy az indítványozó jelen panasz benyújtásáig a törvényi rendelkezések ellenére nem kapta meg a büntető ügy iratainak másolatban való kiadását, - annak ellenére,

hogy első ízben 2012 őszén kérte, majd 2014. december 20. napján kelt kérelmében –az eljáró bíróság önkéntes és formális jogalkalmazását (Járásbíróság elnökhelyettesének 2015.02. 02. kel leve) támasztja alá. Mely a hatékony védekezés csorbítása mellett kimeríti a törvény előtti egyenlőség hiányát is, valamint azt bizonyítja, hogy az eljárás során nem volt biztosított az ügyész és a terhelt közötti „fegyveregyenlőség” sem.

A másolatok kiadását a Be. a következőképpen szabályozza:

Be. 70/B. § (1) bekezdése *Az eljárás során keletkezett iratról – ideértve a bíróság, az ügyész és a nyomozó hatóság által beszerzett, illetőleg a büntetőeljárásban résztvevő személyek által benyújtott, valamint csatolt iratot is – az a bíróság, ügyész, illetőleg nyomozó hatóság, amely előtt az eljárás folyamatban van, a büntetőeljárásban részt vevő személyek kérelmére a (2)-(7) bekezdés szerint legkésőbb a kérelem előterjesztésétől számított nyolc napon belül másolatot ad ki.*

(5) A nyomozás befejezését követően a) a terhelt, a védő és a fiatalkorú törvényes képviselője másolatot kaphat a nyomozás azon iratairól, amelyeknek a megismerésére a 193. § (1) bekezdése alapján jogosult,

(10) Az eljárás jogerős befejezését követően az első fokon eljáró bíróság, a nyomozás megszüntetését követően az ügyész, illetve a nyomozó hatóság, az eljárás megszüntetését vagy a vádemelés részbeni mellőzését követően az ügyész a büntetőeljárásban részt vevő személyek kérelmére – a (6)-(8) bekezdésben meghatározottak szerint – legkésőbb a kérelem előterjesztésétől számított nyolc napon belül az eljárás során keletkezett iratról másolatot ad ki.

S végül, de nem utolsósorban védencem, még elsőfokú bírósági eljárás során előzetes mentesítés iránti kérelmet terjesztett elő, mivel továbbra is szeretett volna dolgozni és az adott munkakörhöz erkölcsi bizonyítvány is szükségeltetett. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza ezt a fontos tényt ill. azt sem, hogy mi lett a kérelem sorsa, elutasították vagy nem.

Sajnálatos módon a másodfokú bíróság sem figyelt fel erre a szabálysértésre.

A Kúria végzésében törvényben kizártnak tartotta az előzetes mentesítés kérdésében való döntés mellőzésére vonatkozó hivatkozását az indítványozónak. A T. Kúria figyelmen kívül hagyta azt a tény, hogy a relatív eljárási szabálysértés következtében a Törvényszék nem tett eleget a büntető eljárás kontradiktórius elvének, melyet a tisztességes eljáráshoz való jog magában hordoz. A kontradiktórius eljárás elve főszabályként magában foglalja az eljárásban részt vevő felek jogát arra, hogy indítvánnyal fordulhassanak a bírósághoz a benyújtott kérelmeket, észrevételeket, megvitathassák. Az indítványozó kérelmének mellőzése további joghátrányt okozott a terheltnek.

Kúria végzésében felülvizsgálati kérelmünket elutasította két bírósági határozatra alapozva, hogy ha az érdekellentét, mint kizárási ok csak akkor hatályon kívül helyezési ok, ha az a tárgyalási szakban valósul meg.

Ezzel sajnos a magyar büntetőeljárásban tért hódító „törvénysértő” gyakorlatot szentesítette, miszerint a nyomozásban előforduló eljárási komoly szabálysértések nem relevánsak.

Pedig köztudottan az ügy eldőlése szempontjából a nyomozási szak a legmeghatározóbb. Az ott lefolytatott nyomozási tevékenység alapján emel vádat a vádhatóság és a bíróság is túlnyomórészt nyomozási iratokra alapoz.

A Kúria döntése nagyon veszélyes helyzetet teremt, hiszen ha a nyomozást, mondjuk a sértett közeli hozzátartozója végezte el és a vádhatóság ezzel mit sem törődve vádat emel, akkor a törvénytelenül lefolytatott nyomozást kell a bíróságnak alapul vennie, hiszen az ott lévő eljárási szabálysértések nem relevánsak.

A jelen ügyre lefordítva a Debreceni Ítéltábla bírása és egyetemen oktató [REDACTED] következetesen kifejtette idevágó tanulmányában:

A bíróságnak-szintén idézet a tanulmányból-„elsődlegesen a vádlottnak az eljárásban tett korábbi nyomozási, tárgyalási vallomásait és ezeken keresztül a védekezés fő irányait, tartalmat behatóan kell vizsgálni annak helyes megállapításához.

A táblabíró Úr véleményével egyetértve **a terhelt érdeke rendszerint akkor ellentétes, ha az egyik terhelt terhelő vallomást tesz a másikra, aki tagadja a bűncselekmény elkövetését.**

Összegezve: Alkotmányjogi panaszunkat az Atv. 27 §-ra alapítjuk, miszerint a fenn említett bírósági döntések Alaptörvénybe ütköznek.

A fent előadott tényállás alapján állapítsa meg a Tisztelt Alkotmánybíróság, a fent jelzett számú ítéletek Alaptörvénybe ütközését, mivel azok sértik a korábban kifejtettek szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (3) bekezdését és a XV. cikk (1) bekezdését. **(Pontosítva a törvényelőtti egyenlőség, a tisztességes tárgyalás(fair trial), és különösképpen a védelemhez való jog alapelvét.)**

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságtól, hogy az Alkotmánybíróságról szóló törvény 2011. évi CLI. számú törvény 43 § (1) bek. alapján az érintett bírói döntéseket - alaptörvény-ellenesség miatt- semmisítse meg.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52.§ (5) bekezdése értelmében az Indítványozó kéri adatai zártan kezelését.

A Kúriai döntés elleni panaszunk beadását a fenti tény indokolta. Kúria végzését 2014. december 15-én vettük át.

– *a hivatkozott tanulmány: [REDACTED]

Debrecen, 2015-04-17.

Tisztelettel: [REDACTED]